

	I afseende å vigt.		I afseende å finhet.
	Vid justering styckevis.	Vid justering kilogramvis.	Af hvarje myntstyckes bruttovigt.
för 20 kronestycket	0,0015	.....	} 0,0015 fint guld.
„ 10 kronestycket	0,0020	.....	
„ 2 kronestycket	0,0030	.....	
„ 1 kronestycket	0,0050	.....	} 0,0030 fint silfver.
„ 50 öres stycket	.....	} 0,006	
„ 40 öres stycket	.....		
„ 25 öres stycket	.....	0,010	
„ 10 öres stycket	.....	0,015	

Vid utmyntning af guld må dock iakttagas, att afvikelsen i vigt för hvart parti af 10 kilogram myntguld ej får öfverskrida 5 gram.

Samma normaler för hvad som skall anses vara rent guld och rent silfver må i de tre rikenas myntverk som kontroll läggas till grund för proberingen.

Art. 8.

Alla mynten skola präglas med upphöjd rand. Guld- och silfvermynten, 25- och 10-öres-styckena undantagna, präglas i refflad ring, 25-öres-stycket, 10-öres-stycket och bronsmynten i slät ring. Myntets inskrift skall tydligt angifva det antal kronor eller ören, som myntet innehåller eller representerar. Dessutom skall hvarje mynt utvisa, för hvilket rike, vid hvilket myntverk och under hvilket år det är prägladt.

I öfrigt fastställas prägel och inskriften af det rike, för hvars räkning mynten präglas.

Art. 9.

De efter ofvanstående regler präglade mynt skola, med de i Art. 10 bestämda inskränkningar, vara lagligt betalningsmedel, efter det värde hvarå de lyda, i alla tre rikena, utan hänsyn till, i hvilket dera riket de äro präglade, så snart de blott ej blifvit vanställda eller på olagligt sätt skadade.

Art. 10.

Af skiljemynt vare ingen pligtig att i en betalning mottaga högre belopp än 20 kronor i 1- och 2-krone-stycken, 5 kronor i mindre silfvermynt och 1 krona i bronsmynt.

Guldmynten upphöra att vara lagligt betalningsmedel till statskassorna, när de genom nötning hafva förlorat mer än 2 procent, men till alla andra, när de förlorat mer än $\frac{1}{2}$ procent af den vigt, som de efter Art. 3 böra ega.

Skiljemynten upphöra att vara lagligt betalningsmedel till statskassorna, först när de äro så nötta, att det ej med säkerhet kan skönjas, för hvilket rikets räkning de äro präglade, men till alla andra, så snart prägel genom nötning blifvit otydlig.

Mynt, som ej längre äro lagligt betalningsmedel till hvem som helst, må icke åter sättas i omlopp af statskassorna. Detsamma gäller om silfvermynt, som hålla 4 eller flera procent mindre än sin rätta vigt. I hvarje rike bestämmes särskildt, genom